

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον καθήκον περιεχόντων συγγραμμάτων, άληθείς παρουσιάζον εις την ζωήν ημών την ηθικήν και τον του Οικουμενικού Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως άγαθήν άσπασίαν και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΟΤΕΑ Εσωτερικού: Εξωτερικού: *Ετησία 8.— *Ετησία φρ. χρ. 10.— *Εξαμηνος 4.50 *Εξαμηνος 5.50 *Τριμηνος 1.50 *Τριμηνος 3.— Αι ανδρομει άρχονται την 1ην έκαστου μηνός.		ΕΚΔΙΔΗΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ <hr/> ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879 <hr/> ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ *Εσωτερικού λεπ. 20 *Εξωτερικού φρ. χρ. 0.20 Φύλλα προσηγουμένον έτην. Α' και Β' περιόδου τιμωται έκαστον λεπ. 25 (φρ. 0.25) <hr/> ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Οδός Εφιαλτιδών 3α, 3β, παρά το Βασιλειεύς.
Περίοδος Β' — Τόμος 14^{ος}		Έν Αθήναις, 23 Δεκεμβρίου 1902	Έτος 29^{ον} — Δοκίμ. 4

ΤΑ ΔΙΑΓΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

(ΜΙΣΙΣΤΟΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)
 — Τα έναντία ρούματα, έζηλολουθη-
 σε, δεν θα είχε πλέον έμποδιον, και το
 άερόστατον μου θα κηγάτη όπου θέλω
 εγώ . . . Σάν άληθινός κουλί, ο Άειός
 μου, άξιος του όνόματός του, θα πετά εις
 τον αέρα, όχι πλέον όπου τον ιθήσθ, ο
 άνεμος, άλλ, όπου τάν διευθύνη η θέλησις
 μου. Έντός τριών μηνών, άνεψίε μου,
 θα διασπάζωμεν άστραπηδόν τον αέρα.

— Βασίε, τίς είσθε, δεύ-
 μου, εγώ όμως όχι δε-
 βακα! απήγησεν αμ-
 σώς ε νέος, ο όκολος
 δεν έφαιτο πολύν-
 θουσιασμένος με την
 τέχνην του άερο-
 γαύτου.
 — Καί γιατί
 όχι εσύ; ήρώ-
 τησεν ο θεός με
 πιγμένη φωνήν
 δεν έχεις πλέον
 πεποιθήσιν εις
 τας δυνάμεις μου;
 — Ναι, έχω
 πλήρη πεποιθή-
 σιν' άλλα έπειδή

πρέπει να εύρισκώμαι εις τας 5 του
 προσέχους Δεκεμβρίου εις την Πό-
 λιν της Ευέλπιδος Άκρας και κατά
 τας 28 του κατόπιν Φεβρουαρίου εις το
 Μπουλαβάνιο, αμφιβάλλω άν θα δυνηθώ
 να παρευρεθώ εις τα πειράματα του Αε-
 τού. Αιπόδιμα πολύ δι' αυτό, άλλα δεν
 γίνεται διάφορηται.
 — Για ξαναπες ταί είπεν ο κ. Ζουανί.
 Ήστέγασε τα αυτιά του με τας πα-
 λάμας του και προσήλωσε τα βλέμματα
 εις τὰ γέγηθ του άνεψίου του.
 — Όφειλω να εύρισκώμαι εις την
 Πόλιν της Ευέλπιδος Άκρας κατά τας
 5 Δεκεμβρίου 1901, και εις το Μπουλα-

βαγίο κατά τας 28 Φεβρουαρίου 1902.
 έπανελαβε γελώντας η Γιάγκος, τονίζον
 μίαν-μίαν τας συλλαβάς.
 — Εις την Ευέλπιδος Άκρας, εις
 το Μπουλαβάνιο, έστράτευσεν ο παρός
 καλά το ακουσα, η ήπιως έγηγα τε-
 λειώς κωφός. Καί γιατί στην Ευέλ-
 πιδος Άκρας; γιατί εις τας Μπουλαβ-
 γι . . . τον τελικόν σταθμόν του Σιδη-
 ροδρόμου Άκρωτηρίου-Ματακίνα, του
 λαχιστον έως όπου αποπερατώθη το αι-
 θηροδρομικόν δίκτυον του Σακσαρι.
 — Μα την αλήθεια, οικολογήσεν ο
 Γιάγκος, δεν είμαι πολύ ένθρηδες εις

πεικίνητα από τον θεόν εις τον άνεψόν.
 — Αυτός ο Βόρις Βολκώφ, δεν είχε
 εκείνος που έπλούτισε άλλοτε τον πα-
 τέρα σου; . . . ήρώτησεν ο κ. Ζουανί,
 αφού έδύσασε και ξαναδύσασε την πο-
 λυτίμην έπιστολήν.
 — Έχω παραβάλη το γράψιμό της
 με το γράψιμό των έπιστολών, που έχου
 την ίδίαν υπογραφήν τας είχαν ο πατε-
 ρας μου, κ' εγώ τας έούλαξα. Το γρά-
 ψιμον είχε απαράλλαχτό αυτό και μόνον
 γνωρίζω. Όσοι δι' αυτό το γράμμα, ά-
 κούσατε να δήτε με τί άλλακτον τού-
 τον το έλαδα.

απαριστάντο εις τον καπάλόν (Σελ. 27)

τά των αιδουδρόμων της Μεσημβρινης
 Άφριτης, αυτό όμως θα πιά, δώθη κλ-
 πους να κατακαθετε, διατί είναι υπό-
 χρωσμένος να κερύ αυτό το ταξείδι.
 Διαβάστε, παρακαλώ, αυτό το γράμμα.
 Ο Γιάγκος έτεινε προς τον θεόν του
 τον φακέλλον που έλαβεν από τον Μέ-
 γαν Άγγηλόν. Ο αερόναυτης εξεδί-
 κλωσε τὰ γράμμα . . . Ο Ίβων Υρέ,
 τον όποιον κανείς δεν έπρσσεχε πλέον,
 ήθελσε να εξέλθη, δια να μη πανη ά-
 διάκριτος.
 — Μήνς! του είπεν ο Γιάγκος.
 Καί ο μικρός έμεινεν άκίνητος, ενώ
 τὰ έξυπνα μάτια του επήγχινούρχοντο

Διηγήθη με δλίγας λέξεις την επί-
 σχεψιν του Μεγάλου Άρχηγού, και αυτό
 ηβήσεν ακούη την έκκλησιν του κ.
 Ζουανί.
 — Δεν έννοώ τίποτε, έφίθυσε ο
 θεός έν πρώτοις, ένόμιζα ότι αυτός ο
 Βόρις Βολκώφ είχαν άποθάνη, διατί ο
 πατέρας σου ποτε δεν έλαβε καμμια
 είδησιν του κατά τα τελευταία χρόνια
 της ζωής του. Η άλληλογραφία που
 μου είπες, δεν χύνει κανένα εως διά την
 ύπαρξιν αυτού του άνθρώπου.
 — Τίποτε. Είνε καμμια δεκορτα
 γράμματα, όλα λακωνικά σάν αυτό εδώ,
 και γράφου αποκλειστικώς δια χρέμα

τικά ζητήματα. Το πρώτον χρονολογείται από τα 1876, το τελευταίον από τα 1882... Είνε γραμμένα από την Κίμπερλου, την Πρατόβριαν ή την Γιωχαν-νεσδουρι.

Είνε φανερόν, από την έκλογήν του αγγελιαφόρου του και από τον τόπον της συνεντεύξεως, ότι ο Βόρις Βολκώφ δεν έχει φύγη από την Αφρική... Τί άνθρωπος όμως είνε; Είς ποίαν κοινωνικήν τάξιν ανήκει; Είς ποίον έθνος;... Το όνομά του φανερώνει άρά γε ρωσικήν καταγωγήν... Ο πατέρας σου συχνά ανέφερε μ' ευγνωμοσύνην το όνομα του Βολκώφ, πρὸς τὸν ὅποιον ἔτρεφεν ἀληθινήν λατρείαν, ἀλλ' οὔτε λέξιν ἔλεγε διὰ τὰ κατ' αὐτόν... "Όλα αὐτὰ εἶνε μυστηριώδη" ἔγώ ἄνωγς ἐπιδοκιμάζω τὴν ἀπόφασίν σου, παιδί μου... Ο πατέρας σου συχνά σου ἔλεγε ἐνώπιόν μου, ὅτι, ἂν ὁ Βόρις Βολκώφ ζήτηση ἀπὸ ἐσέ σι-ονδήποτε βοήθειαν, τὸ καθήκόν σου εἶνε τὸ πᾶν νὰ ἐγκαταλείψῃς διὰ νὰ σπείσῃς πλοῖον του. Ναι, Γιάγκο μου, πρέπει νὰ φύγῃς... Κ' ἔρχομαι κ' ἐγὼ μαζί σου...

— "Εσείς, θεέ μου και... ο Αετός; ανεφώνησε κατάπληκτος ὁ νέος.

— Ο Αετός θὰ περιμένη νὰ γυρίσω βλέπεις, παιδί μου, ἐσὺ μοῦ εἶσαι προσφιλέστερος ἀπὸ τὸ ἀερίπλοϊόν μου... Καί προτιμῶ νὰ λείψω μαζί σου, παρά νὰ μείνω μαζί του.

Ο Γιάγκος δὲν ἔδοξίμασε νὰ συζητήσει τὴν ἀπόφασίν τοῦ θεοῦ του. Ἡσθάνετο ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὸν μεταπειθῇ. Τὸν συνεκίνησε μέχρι δακρύων ἡ ἀφοσιωμένη ἐκείνη φιλοστοργία, ποῦ ἐθυσίαζε πρὸς χάριν του, χωρὶς διαταγ-μόν, τὰς ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας τῶων ἐτῶν, καὶ μάλιστα τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, ὅπου ἡ βεβαιότης τῆς λαμπρᾶς ἐπιτυχίας τὰς ἐκαμυεν ἐλκυστικώτερας. Καὶ ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἑξαιρέτου ἀνθρώπου.

— "Εγὼ με γέρα πόδια και καλά πόδια, εἶπεν ὁ κ. Ζουανίχ, γελῶν διὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του, καὶ τὸ ταξείδι αὐτὸ θὰ μᾶς ἦτο διασκεδάσις, ἂν δὲν ἦτο αὐτὸς ὁ καταρραμένους πόλεμος, ποῦ..."

— Κύριε Γιάγκο, κύριε Γιάγκο, διέκοψε, χωρὶς κανένα σεβασμὸν ὁ Ὑβὼν, ὁρμῶν ἐπάνω στὰ γόνατα τοῦ νέου... Πάρτε με μαζί σας στὸ Τράνσβαλ... Πόσο ἤθελα νὰ πολεμοῦσα ὑπὲρ τῶν Μπόερς!

— Ἀδύνατον, παιδί μου, δὲν πᾶμε ἐκεῖ κάτω ὡς στρατιῶται, καὶ θὰ μᾶς φέρῃς ἐνόχλησιν ἐκτὸς τούτου εἶσαι πολὺ μικρὸς διὰ νὰ πολεμήσῃς, καὶ πολὺ μεγάλος διὰ νὰ λείψῃς ἀπὸ τὰ μαθήματά σου.

— Σὰς παρακαλῶ πολὺ, πάρτε με ὀπωσδήποτε!... Δὲν θὰ πολεμήσω, ἀφοῦ τὸ ἀπαγορεύετε θὰ μελετῶ περισσότε-

ρον παρά εἰς τὸ σχολεῖον... στὸ βαπτί-στον σιδηρόδρομο... παντοῦ... Δὲν θὰ σὰς ἐνοχλῶ διόλου. "Ω! θὰ λυπηθῶ παρα-πολῶ, ἂν μείνῃς τόσοσ μῆνας μόνος στὸ Παρίσι. Δὲν εἶμαι σάν τ' ἄλλα τὰ παι-διά, ἐγὼ... δὲν ἔχω πιά οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα, οὔτε ἀδελφά, οὔτε ἀδελφῆ, οὔτε θεῶ, οὔτε θεία... ὁ κ. Ζουανίχ και σεῖς εἴσθε ὀλη μου ἡ οἰκογένεια... Καὶ ἔπειτα, ἐκεῖ κάτω ἂν τύχῃ και κινδυνεύσετε, ποῖος θὰ σὰς ὑπερασπισθῇ; "Ω, κύριε Γιάγκο, ἂν δὲν ξαναγυρίσετε... θαρρεῖτε πὼς δὲν θὰ εἶχα καλλίτερα νὰ πεθάνω ἐκεῖ κάτω μαζί σας, παρά νὰ ζήσω μόνος μου ἐδῶ; Τὴν ἡμέραν ποῦ ἔχασα τὴν καίμενην τὴ μαυμά και μ' ἐπῆρατέ ἐσεῖς μαζί σας, ἤθελα νὰ μείνω σάν ὑπηρετᾶκος σας, ὅπως ἐταίριαζε γιὰ τὸ παιδί τοῦ γαύτου Κλοαρέκ' ἄλλο δὲν ἐζήτησα παρά νὰ σὰς ὑπηρετῶ παντοτεινά... Καὶ ἐνοιῶθα πὼς θὰ σὰς ἀγαποῦσα, ὅπως ἡ μητέρα μου ἀγαποῦσε τὴν κυρίαν Ἰολάνδαν, ποῦ εἶχανε βυζιάξῃ μαζί τὸ ἴδιον γάλα... Σεῖς όμως ἠθελήσατε νὰ σπουδάσω, και τῶρᾶ εἶμαι οἰκότροφος εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλή-τερα λύκεια, και, χάρις εἰς τὴν γεν-ναιοδωρίαν σας, ἀντὶ νὰ γίνω μοῦτσος, θὰ γίνω μιά μέρα πλοίαρχος κανεγὸς ὠραίου πλοίου... Εἶνε ἀλήθεια, κύριε Γιάγκο, ὅτι μ' ἀρέσει, ποῦ σπουδάζω θὰ ἐπρωτιμοῦσα όμως μ' ὀλη μου τὴν καρδιά, νὰ ξαναγίνω ἀγαμματος, ὅπως πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια ἔδταν ἡμῶν σκίτι μας, ἂν μ' αὐτὸ μπορούσα νὰ μὴ σὰς χωρισθῶ...

Ἐστάθη νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοήν του.

— Τί λές, τὸν παίρνομε; ἐψήθισεν ὁ κ. Ζουανίχ, ὁ ὁπίος δὲν τὰ εἶχεν ἀκούση ὀλα, ἐμάντευεν όμως, ἀπὸ τὰ δάκρυα και τὰς χειρνομάς τοῦ ρήτο-ρος, τὴν ἐνοιαν τῆς ἀγορευσέως του.

Ο Γιάγκος ὠμιάζειν εἰς πολλὰ μὲ τὸν θεῶν του, ἀλλὰ μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶχε και αὐτὸς τὴν ἐνδοτικότητα εἰς τὰς πα-ρακλήσεις—τὴν λυδίαν αὐτὴν λίθον τῆς ἀληθινῆς καλωσύνης. Ἐφερε μὲν ὀλί-γας ἀντιρρήσεις, ἀλλὰ ὁ Ὑβὼν, ὅστις τὸν ἠσθάνετο ὑποχωροῦντα, τὰς ἀνε-σκέυασεν ὀλας μὲ ὀρμήν.

Τότε, ἀφοῦ ἐσήκωσε τὸν μικρὸν ἐπίμα-γον ποῦ ἦτο γονατισμένος ἐμπρὸς του, τοῦ ἐχάιδευσεν μὲ τὸ χέρι τὰ καντὰ και πυκνά μαλλιά του, και εἶπε:

— "Αχ! βρετανικό κεφάλι, ποῦ κά-νει ὅ,τι τοῦ καπνίσῃ... Σύμφωνα! δὲν θὰ σ' ἀφήσωμα ἐδῶ, και σὺ... θὰ μᾶς προστατεύσης στὸ μακρυνὸ μας τα-ξείδι.

Μὲ θελκτικώτατον τρόπον, ὁ Ὑβὼν ἤνωσε τὰ χέρια τοῦ θεοῦ και τοῦ ἀνε-ψιτοῦ, και τὰ ἐφίλησε κατόπιν, μὲ ἱλα-ρόν πρόσωπον, ἀλλὰ μὲ τὰ μάγουλα ἀκόμη πλημμυρισμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἔτρεξεν εἰς τὴν κουζίαν διὰ ν' ἀναγ-

γείλῃ εἰς τὴν κυρά-Ζαμπέτταν τὴν πρό-σεχῇ του ἀναχώρησιν διὰ τὴν χώραν τῶν Μπόερς...

Ἐνῶ ἐπρογεματίζαν, ὁ Γιάγκος, ὁ ὁπίος δὲν ἤθελε νὰ ἐξαντλήσῃ ὁ Ὑβὼν τὴν φαντασίαν του εἰς τὴν λύσιν ἐνὸς μυστηρίου μὲ τῶσιν ἀπλᾶ προηγου-μενα, τοῦ ἐξήγησε μὲ λίγα λόγια τί μέρος ἐπαίξεν ὁ Βόρις Βολκώφ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ πατέρα του, ὅταν οὔτῃς ἐπῆγεν εἰς τὸ Τράνσβαλ διὰ νὰ πλουτίσῃ και εὐρέσῃ πολὺ πτωχότερος, μὲνὰ διατεῖς ἀγῶνας, παρά κατὰ τὴν ἀφίξίν του.

Τὴν ὄραν ποῦ ἡ ἀπελπισία ἤρχιζε νὰ νικᾷ τὸ θάρρος τοῦ κ. Ἀμῶν, ἐνάς ἀγνώστος, ὁ Βόρις Βολκώφ, τοῦ ἐπρό-τεινε νὰ συνεταιρισθῶν ἐξ ἡμισείας πρὸς ἐκμετάλλευσιν ἐνὸς ἀδαμαντωρυχείου, πλησίον τῆς Κίμπερλου...

Ο Βόρις Βολκώφ παρέτρε τὰ χρη-ματικά μέσα και τὸ ὀλικόν, ὁ κ. Ἀμῶν τὴν ἐργασίαν του τὰ κέρδη, ἂν ὤπῃ-ρον, τὰ ἐμοιράζοντο. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλί-γους μῆνας, οἱ δύο συντάιροι εἶχαν ἀ-ποκτήσῃ μεγαίστην περιουσίαν. Κατὰ συμβουλήν τοῦ συντρόφου του, ὁ Γάλλος ἐπώλησε τὸ μεριδίον του εἰς μίαν ἀγ-γλικὴν ἐταιρίαν, ἡ ὁποία τὸ ἐπλήρωσε μὲ ἀφάνταστον τιμῆν, ἔβαλε κεφάλαια διὰ μίαν νέαν ἐκμετάλλευσιν εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ροδεσίαν και ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀφοῦ ἀνέθεσε τὰ συμ-φέροντά του εἰς τὸν Βολκώφ, συνεται-ρόν του πάλιν εἰς τὴν δευτέραν αὐτὴν ἐ-πιχειρήσιν.

Κατ' ἔτος ὁ Βολκώφ ἀπέστειλε τα-κτικά πρὸς τὸν κ. Ἀμῶν τὸ μεριδίον του, ἀπὸ τὰ κέρδη, ἔως ὅτου ὁ Γάλλος, τρομαγμένος ἀπὸ τὰ τεράστια ποσὰ τῶν κερδῶν του, ἐπώλησε τὸ μεριδίον του εἰς τὸν Βόρις Βολκώφ. Εἶχεν ἀρχίσῃ ἐπὶ τῆλῶς νὰ τὸν ὑποπτεύεται ὅτι δὲν ἠθέ-λησε τίποτε ἄλλο παρά νὰ πλουτίσῃ τὸν Γάλλον συντρόφόν του, εἰς ὀλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Καὶ δὲν ἦτο μόνον αὐτὸ δῶο φορές ὁ Βόρις Βολκώφ εἶχε σῶση, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, τὴν ζωὴν τοῦ κ. Ἀμῶν.

— "Ό,τι και ἂν εἶνε αὐτὸς ὁ ἀνθρω-πος, ὅ,τι μυστήριον και ἂν περιβάλλῃ τὴν ὑπαρξίν του, ἔχει δικαιώματα ἐπὶ τῆς ἀφοσιωσέως μου! εἶπεν εἰς τὸ τέλος ὁ νέος.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀπόφασίν σας, κύριε Γιάγκο, ποῦ θὰ μὲ πάρτε μαζί σας, εἶπεν ὁ Ὑβὼν ἐγὼ τὸ ἤξευρα πὼς δὲν θὰ ἐδιστάζατε διόλου... Ἄν ἀργό-τερα συμβῇ ν' ἀποθάνετε πρὶν ἀπὸ ἐμὲ και ἀφήσετε κανένα παιδί, ποῦ νὰ λάβῃ τὴν ἀνάγκην τοῦ ἄλλοτε προστατευομέ-νου σας Ὑβὼν Κλοαρέκ, θὰ κάμω κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον... "Α! μὰ τὴν Ἁγίαν Ἄνναν, κ' ἂν ἀκόμη γίνῃ ἀνάγκη νὰ κάμω τὸν γῆρον τοῦ κόσμου, θὰ τρέξω μὲ τὸ πρῶτο μήνυμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Εἰς τὴν Εὐέλπιδαν Ἄκραν.—"Ο ἄπιστος ἄ-μαρῆς.—Τὸ ἄργον μὲ τὴν λεοντήν.—"Ο-ποιον ἀναφαίνεται ὁ Μήγας Ἀρηγρός.—"Ο-ἀπεσταλμένοι τοῦ Βολκώφ.—Φίλοι ἀγ-νωστοί—ὁ Ὑβὼν και ὁ Ἰανός.

Τὴν 5 Δεκεμβρίου 1901, τὸ μεση-μέρι, οἱ τρεῖς Γάλλοι ἀπεβιβάζοντο εἰς τὸν λιμένα τῆς Εὐέλπιδος Ἄκρας, βα-σανισμένοι και τυραννισμένοι ἀπὸ τοὺς μαύρους ἀγθοφόρους, ποῦ ἐμάζωναν πότος νὰ πρωτοπάρῃ τὰς ἀποσκευὰς των. Ὁ κ. Ζουανίχ και ὁ ἀνεψιὸς του ἦσαν ἀ-κόμη κατακουρασμένοι ἀπὸ τὸ ταξείδι τοῦ ὀκεανοῦ, ὅπου ἐπλήρωσαν βαρὺν φό-ρον εἰς τὴν ναυτίαν. Ὁ Ὑβὼν όμως, σάν ἀληθινὸ παιδί ναυτικού, δὲν εἶχεν οὔτε στιγμὴν ἀδιαθετήσῃ δι' αὐτὸ ἀπε-λάμβανε, μὲ τὰ ὀλα του, τὸ πρωτοφανές θέαμα πὸς ἀντίκρουζαν τὰ βλέμματά του.

Ὑπὸ τὸν φλογερὸν ἥλιον τοῦ Δεκεμ-βρίου, ἡ ὁποία ἐποχὴ ἐκεῖ κάτω εἶνε σάν τὸ ἴδιόν μας θέρος, ἡ πόλις ἐξετείνεται λευκῇ, ἀπέραντος, ἀπλωμένη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ γίγαντος Ὀρους τῆς Τρα-πέζης. Εἰς τὸν ανοικτὸν λιμένα, δάσος ὀλάκληρον ἀπὸ ἱστῶδες προσέδιδε ζωηρ-τητα, ἀποκλειστικῶς ὀφειλομένη εἰς τὸν πόλεμον πρὸς τοὺς Μπόερς. Κάφροι, Ὀττεντάτοι, Μαλατοι, Ἰνδοὶ ἦσαν ἐκεῖ πληθῆς, σάν τὰ μυρμήκτα, μ' ἕνα ἀπερί-γραπτον συμφορὸν διαλέκτων και χρω-μάτων, ἐνῶ τὰ τέκνα τῆς Ἀλδιᾶνος, κυρίαὶ κομψαί, ἀξιοματικοὶ ἐν σπολῇ, παρίσταντο, μὲ ὀλην τὴν φλεγμα-τικώτητα, εἰς τὸν κατάπλον τοῦ ἀτμο-πλοίου.

Ο Γιάγκος και ὁ θεῖς του ἐπερίμε-ναν νὰ εὐρῶν, ἄμα ἀπεβιβάζοντο, τὸν Βολκώφ ἡ κάποιον ἀπεσταλμένον αὐτοῦ τοῦ μυστηριώδους ἀνθρώπου. Ἡ πρό-νοιά του, μὲ τὴν ὁποίαν ἠθέλησε νὰ ὀ-ρίσῃ ἀκριβῶς τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ ἐρ-χομοῦ των εἰς τὴν Εὐέλπιδαν Ἄκραν, ἐ-νίσχυε τὴν ἰδέαν των. Ἄλλὰ κανεῖς δὲν ἤρχετο πρὸς συνάντησίν των.

(Ἐπεται συνέχεια! Ν. ΠΟΡΙΑΠΗ)

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Στοῦ παπποῦ τὸ γόνα ἀπάνω
Τὸ παιδάκι ἀσποκιμήθη
Τῶρα πιά τὸ παραμῦθι
Στ' ἐνεῖο τοῦ τὸ θωροῖ.

Ἐξὼ ὁ ἀνεμος ἀλλάζει
Μὲ τὴ νύκτα κρύφια λῆγια
Καὶ σκοσιῖζει μισρολόγια
Γιὰ τὴν πλάσι τὴ νεκρῇ.

Καὶ βουβὸ τὸ χιόνι πέφτει
Καὶ σκεπάει γῆρας, δάση,
Καὶ σκεπάει ὀλη τὴν πλάσι
Κ' εἶνε ὀλόλευκος καιμῶς.

Μ' ἂν τὸ κάθε στήν ἀγκάλη
Τοῦ Θανάτου τῶρα γέρνη,
Ζοῆ κάπου ἐν Ἄσπεο παίρνει
Καὶ γεννιέται ἕνας Θεός!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΥ ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ ΤΟ ΨΩΜΙ ΤΩΝ

Αναπήτοι μου,

ΗΝ ἄλλην φορὰν σὰς ὀμίλησα περὶ τοῦ ἐ-πταετοῦς βιο-λιστοῦ, ὁ ὀ-πίος ἔδωκε συναυλίαν εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον. Ἄλ-λος μικρὸς βι-ολιστής, τῆς αὐτῆς σχεδὸν ἡλι-κίας, —δὲν ἐνθουμούμαι

τὸ ὄνομά του— ἔβιδε συγγρόνως συναυ-λίαν εἰς τὸ Ὡδεῖον Ἀθηνῶν και ἐθριάμ-βευε. Κ' ἐνῶ εἶχαμεν προσφάτους τοὺς θριάμβους τῶν δύο μικροσκοπικῶν καλ-λιτεχνῶν, οἱ ἀθηναῖκοὶ δρόμοι ἐγέμιζαν ἀπὸ προαγγεμματα, ἀναγγέλλοντα ἐτι φθάνει μετ' ὀλίγον μελοδραματικὸς θία-σος Διλιπούτειος, ἀποτελούμενος δη-λαδῆ ἀπὸ παιδιὰ πέντε ἔως δώδεκα ἐτῶν! Εἰς τὸν θίασον αὐτόν, ὁ ὁπίος περιέρχεται τὰς μεγαλοπόλεις και θαυ-μάζεται ὀλονέν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἡ πρῶτα εἶνε ἐπταετής, ὁ τενορός ἐξαετής, και ὁ μπάσσος... ἕνα κοριτσάκι πένταε-τές. Τῆς αὐτῆς, ἡ ὀλίγον μεγαλήτερας ἡλικίας εἶνε και τὰ μέλη τοῦ χοροῦ, ὁ ὁπίος λέγεται τελευταίος. Ὁ Διλι-πούτειὸς θίασος, ἐν τῷ συνόλω του ἀρι-στα κατηρτισμένος, εἶνε εἰς θέσιν νὰ παριστᾶν τὰ μεγαλήτερα ἰταλικά με-λοδράματα. Ἡ μόνη διαφορὰ εἶνε ὅτι τὰ ἐνθύματα, αἱ σκηνογραφίαι και αἱ φωναὶ εἶνε κάπως μικρότεροι τοῦ φυσι-κοῦ. Ἄλλὰ κατὰ τὴν τέχνην και τὴν ἀκριβείαν, αἱ παράστασεις αὐταὶ τῶν μι-κρῶν δὲν διαφέρουν καθόλου ἀπὸ μίαν παράστασιν μεγάλων.

Ἐτσι λέγουν τουλάχιστον αἱ ἐφημε-ρίδες τῶν πόλεων, ἀπὸ τὰς ὁποίας διῆλ-θεν ὁ περίεργος θίασος, θὰ τὸν ἴδωμεν δὲ μετ' ὀλίγον και εἰς τὰς Ἀθήνας και θὰ κρίνωμεν κατὰ πόσον εἶνε ἄξιος τῆς εῆμης του.

Τὸ ζήτημα εἶνε, ὅτι τὰ παιδιὰ αὐτά, διὰ νὰ παριστᾶν, πληρώνονται ἀπὸ τὸν θιασάρχην, και ἀπὸ τέτοιαν ἡλι-κίαν εἶνε εἰς θέσιν νὰ κερδίζουν τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Μερικὰ δὲ, τὰ καλλίτερα και τὰ ἀκριβώτερον πληρωνόμενα, εἰμπο-ροῦν ὀχι μόνον τὸν ἑαυτὸν των νὰ δια-τρέφουν, ἀλλὰ και τὴν οἰκογένειάν των. Ὅμοίως και οἱ ἐν Ἀθήναις ἐπταετεῖς βιολισταὶ κερδίζουν χρήματα ἀπὸ τὰς συναυλίαις των, και ἂν ἤθελαν ἀπὸ τῶρα νὰ ζήσουν μετ' ἡν τῆσιν των, θὰ ἠμπο-ροῦσαν ἐξαίρετα. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι και

ἀπὸ τὴν ἐπταετῇ και τὴν πενταετῇ ἀκόμη ἡλικίαν, ὁ ἀνθρώπος εἰμπορεῖ νὰ κερδίῃ χρήματα και νὰ διατηρῇ οἰ-κογένειαν! Τὰ δὲ πρόχειρα παραδείγ-ματα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, μὲ ἐνθουμῶσαν μίαν περιεργὸν σειράν ἀνθρώπων ποῦ εἶδα κάποτε εἰς ἕν ἀγγλικὸν περιοδικόν, ὑπὸ τὸν τίτλον «Παιδιὰ ποῦ κερδίζουν τὸ ψωμί των». Τὰ ἄρθρα αὐτὰ ἦσαν βιο-γραφίαι μικρῶν ἀγγλῶν καλλιτεχνῶν, ἠθοποιῶν, αἰδιῶν, μουσικῶν κτλ. με-ταξὺ τῶν ὁποίων πολλοὶ, μικρότε-ροι τῶν δώδεκα ἐτῶν, ὀχι μόνον ἐκέρδι-ζαν τὸ ψωμί των, ἀλλ' ἦσαν ἀπὸ τότε και ἐνδοξοί. Ἡ δὲ δόξα, καθὼς γνωρί-ζετε, εἰς τὴν Ἀγγλίαν προπάντων, ἐξαργυρώνεται τοῖς μετρητοῖς ὄστε οἱ μικροὶ ἐνδοξοὶ καλλιτέχνη, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ψωμί των —πρώτης ποιότητος ψωμί,— ἐκέρδιζαν και τὸ προσφάτι των ἐπίσης πολυτελεῖς, και τὰ ἐνθύματά των πλου-σιώτατα, και τὰ κοσμήματά των λαμ-πρά, και τὰ ἐπιτάλα των, και τὰ ἄθη των, και ὀλα — δῶρα ὀρεπιτοπλεῖστον τῶν πολυπληθῶν θαυμαστῶν των.

Τί εὐτυχισμένα ποῦ πρέπει νὰ εἶνε αὐτὰ τὰ παιδιὰ! Ἄντι νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον, και νὰ κοπιάζουν και νὰ βασανίζονται διὰ νὰ γίνουν κατὰ τι μίαν ἡμέραν (ζῆσε, Μαυρέ μου!) και ἀντὶ νὰ εἶνε βάρος εἰς τοὺς πτωχοὺς γονεῖς των, —νὰ εἶνε ἀνθρωποὶ ἀπὸ τῶρα, νὰ ἐργάζονται χωρὶς κόπον, νὰ διαφημίζονται, νὰ κερδίζουν ἀφθῶνως ὀ,τι τοὺς χρειάζεται και, τὸ πλέον εὐχά-ριστον, νὰ ανακουφίζουν τοὺς γονεῖς των. Δὲν ἀξίζει νὰ τὰ μιμηθῶν ὀλα τὰ ἄλλα παιδιὰ;

Ναί! ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ τάλαντον εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα, ποῦ δὲν εἰμπο-ρεῖ κανεὶς νὰ μιμηθῇ! Πρέπει νὰ τὸ ἔχῃ ἐκ φύσεως. Καὶ ὀλα ἐκεῖνα τὰ παι-διά, τὰ ἀξιοζήλευτα, τὰ ἔχουν ἐκ φύσεως τῶσιν ἰσχυρόν, ὄστε νὰ ἐκδηλώνεται ἀπὸ τὴν νηπιακὴν ἡλικίαν και νὰ μὴν ἔχῃ ἀνάγκην παρά ὀλίγης μόνον διδα-σκαλίας. Εἶνε τὸ δῶρον τοῦ Θεοῦ, και μόνον ὅπου θέλει ὁ Θεὸς τὸ δίδει.

Ὑπάρχουν βέβαια και ἄλλα παιδιὰ, χωρὶς τάλαντον, τὰ ὀποια ἐργάζονται και κερδίζουν τὸ ψωμί των. Εἶνε οἱ μι-κροὶ ἀφανεῖς ἐργάται, οἱ πρόδρομο βιοπα-λαισταὶ, οἱ μικροὶ ὀπηρεταί, ὀπάλλη-λοι, μαθητευόμενοι, τεχνῖται κτλ. οἱ πτωχοὶ ἡ ὀρφανοί, οἱ ἀναγκασθέντες νὰ παρατήσουν τὸ σχολεῖον ἐνωρίς διὰ νὰ μὴν ἀποθάνουν ἀπὸ τὴν πείναν... Αὐτοὶ δὲν τρώγουν βέβαια τὴν δόξαν μὲ τὸ κουτάλι, και ἀντὶ τοῦ θαυμασμοῦ κινοῦν μᾶλλον τὸν οἶκτον. Καὶ θὰ ἦσαν τὰ πλέον δυστυχισμένα παιδιὰ, ἂν αὐτῇ καθ' ἑαυτὴν ἡ ἐργασία, κοπιώδης ἡ εὐ-κόλος, ἀδοξὸς ἡ ἐνδοξὸς, δὲν ἀποτελοῦσε μίαν εὐτυχίαν...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΑΜΠΟΥΛΑ

ΙΜΠΟΥΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΑΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

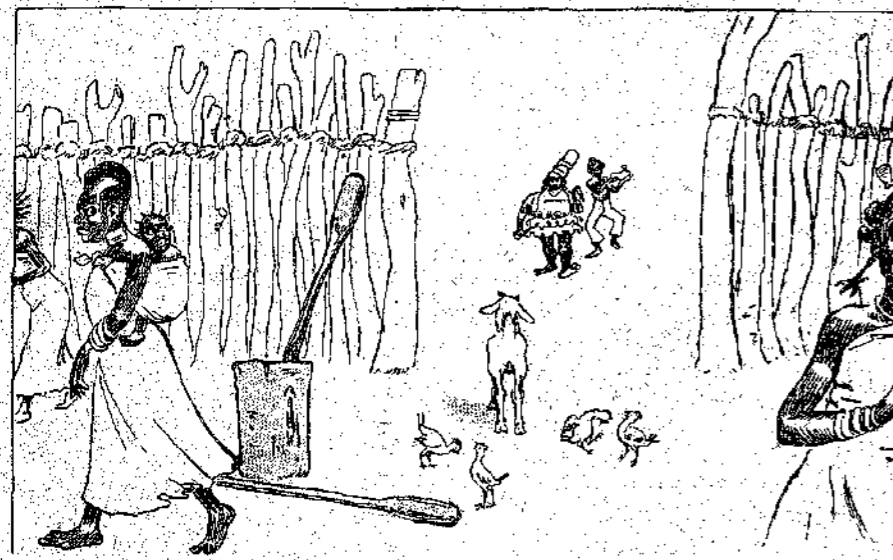
Ο Καραμπαμπούλας πηγαίνει στο παλάτι του, με μεγάλη συλλογή και πίκρα στο κεφάλι του. Και άμα έχει ο Καραμπαμπούλας τέτοια πράγματα εις το δικό του το κεφάλι, βάζει και κόβουν, ένα, δύο, τρία, τέσσαρα...

Ακολουθεί, βλέπετε, την ομοιοπαθητικήν μέθοδον της Ιατρικής. Και λέγει:

— Άμα πονά το κεφάλι μου, κόβω εγώ κεφάλι, και περνά...

Επειδή λοιπόν ξέρουν όλοι εις το παλάτι αυτήν την Ιατρικήν συνταγήν του Καραμπαμπούλα, όπου φύγη-φύγη, άμα τον είδαν να πλησιάζη με τον πιστόν του Οταμπήν, τον τσιμπουκοκράτην.

Η Καραμπαμπούλα με το Καραμπαπουλάκι της, που το έχει κρεμασμένο μέσα σε μία πάννα στον ώμο της, παίρνει δρόμο τρομαγμένη, δια να μην εύρεθη εμπρός εις τον Καραμπαμπούλα, που έρχεται με κατεβαμένα μωβτρα. Παίρνουν δρόμο και αι άλλες κυρίες της Αδλής, που έκοπάνιζαν καλαμπόκι μέσα στο μεγάλο ξυλένιο γουδί, και ή αδλή του παλα-

«Όπου φύγη-φύγη άμα τον είδαν να πλησιάζη...» (Σελ. 28, στ. α'.)

τιοβί μένει άδεια από ανθρώπους. Όσοι έχουν κεφάλι, κυτάζουν που να τρυπώσουν, δια να γλυτώσουν το κεφάλι των...

Και μόνον μία κατάστασις και μερικά κατόπουλα στέκονται εις την είσοδον και υποδέχονται την Αύτου Κατάμαυρην Μεγαλειότητα.

Δύο πετειναράκια μάλιστα κάνουν κοκορομαχίαν προς τιμήν του, αυτός όμως ουτε γυρίζει να τα κυτάξη. Ούτε συλλογίζεται καν να κόψη μερικά κεφάλια...

— Ένα Τελίνητο!... ποιός θα μου δώση ένα Τελίνητο;

Και μπαίνει μ' άργά βήμα και βαρύθυμος εις το παλάτι του, και από πίσω του ακολουθεί ο αιώγιος Οταμπής, ο τσιμπουκοκράτης με την ξερολοκύθα του...

(Έπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΙΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΣΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Την στιγμήν εκείνην, μία καλεσμένη, δεκατεσσάρων έως δεκαπέντε ετών, ύψηλή, με λιγυρόν αναστήμα, με μαλλια μαύρα και μάτια σιλιπνά, σαν δύο βατόμουρα βρεγμένα με δροσιάν, έπλησιασεν εις τον κύκλον, όπου εγίνετο εκείνη ή συνομιλία.

— Α! α! εξαδέλφη, καλά που ήλθες! είπεν ο Γάστων προς το νέον εκείνο πρόσωπον της σκηνης' βάζω στοιχημα πως θα εύρης εδώ ύλην για μυθιστόρημα!

Είχε μεγάλην κλίσιν προς τα πει-

το κεντρί, ή Παυλίνα—αυτό ήτο το όνομα της εξαδέλφης—έλησμονούσεν άμέσως τον πονον.

Ο Γάστων την έπληροφόρησε με όλίγα λόγια δια την περιέργον σύμπτωσιν, ή οποία έδιδεν ακριβώς το ίδιον όνομα και επώνυμον εις δύο πρόσωπα, τα όποια, κατά την δεσποινίδα Άνδρέαν Δεδουσύ, δεν είχαν καμμίαν σχέσην μεταξύ των.

— Έλάτε να 'δοϋμε, είπεν ή Παυλίνα, απευθυνόμενη προς την Άνδρέαν, μήπως έχετε τίποτε συγγενείς, που να έχαθσαν μυστηριωδώς;

— Μεσα σε καμμία λυκαπαγίδα, λόγου χάριν; επέξηγησεν ο Γάστων με σοβαρότητα κωμικωτάτην.

Η Παυλίνα του έτίμμησε δυνατά το χέρι και του έκαμε ένα μάρφασμόν δυσάρεσκείας.

— Μήπως έχετε, έξηκολούθησε, με τα βλέμματα προσηλωμένα εις την έπισκέπτριάν, κανένα θεϊόν σας ή θεϊόν του πατέρα σας, ο όποιος να έμάλωσε με την αίκογένειάν του και να έφυγε πρό πολλού δια την Αυστραλίαν ή τας Ίνδιαι, και καμμία μέρα θα γυρίση ουρανοκατέβατος, πλούσιος σαν τον Πακτωλόν, και θα σας αφήσ η όλην του την περιουσίαν;

— Όχι! έχομε δα και από τώρα πολλά χρήματα, απήντησεν ή Άνδρέα, καμαρωμένη. Ο πατέρας μου εινε Τραπεζίτης...

— Κρίμα! απήντησεν ή Παυλίνα' αυτό μου χαλνά λιγάκι το σχέδιον του μυθιστορημάτος, που ήρχιζα να οικοδομώ επάνω σ' αυτήν την υπόθεσιν. Δεν το θαρρείτε και σεις πως εινε κρίμα;

— Δεν έχω καμμίαν ιδεάν...

— Λοιπόν, έσείς θα υποχρεωθήτε να τον ανασύρετε από την φτώχια, όπου, έπειτα από άπιστεύτους περιπετειάς και άμέτρητα δεινοπαθήματα, κατήντησεν επί τέλους και θα εινε επάνω-κάτω το ίδιον πράγμα. Και όμως, περισσότερον ενδιαφέρον θα ήτο και ή έντύπωσις θα ήτο καλλιτέρα, αν αυτός ήρχετο να σας αποσπάση από την πενίαν σας, και αν αυτός...

— Μα ή δεσποινίς δεν εινε διόλου πτωχή! διέκοψεν ο Γάστων, όταν είδε το έρόδημα της άγανακτήσεως ν' αναβαίη εις το πρόσωπον της φαντασμένης. — Μή δίνετε σημασίαν στα λόγια της, της είπε δια να την καταπραύνη' έτσι συνηθίζει ή αγαπητή μου εξαδέλφη, να φτιάνη μυθιστορήματα, όπου τύχη κι' όπου λάχη' το κάνει χωρίς να το θέλη, και δεν κοιμάται ήσυχη το βράδυ, αν περάση την ήμέραν της χωρίς να περιπλανηθή λιγάκι εις την χώραν των μύθων, όπως λέγει ο καθηγητής μας' το ξέρει όμως τόσο καλά όσον κι' εγώ, ότι δεν πηγαίνετε με το πιάτο σας να

πράγματα, ο εξαδέλφος, κ' έπερίπαίξε κολλάκις την όνειροπόλον και αισθηματικήν εξαδέλφην του, δια την ρωμαντικήν φαντασίαν της και την ακράτητον ροπήν της εις το να βλέπη παντού το υπερφυσικόν, το πρωτοφανές, το άπρόοπτον' μόλοντούτο ήσαν πολύ αγαπημένοι, και, άμα έτρωγε την βελονιά από

τραπέ εις το Οικονομικόν Συστήσιον!...

— Όχι! έξυπνάδα κι' αυτή, που μας λές! εφώνησεν ή εξαδέλφη ανασχηνούσα τας ώμους της. Βεβαίως εινε πλούσιος ή δεσποινίς Δεδουσύ, πολύ πλούσιος μάλιστα' κανείς δεν άμφιβάλλει γι' αυτό. Αυτό όμως δεν εινε λόγος και να μην ψάξωμε να βρούμε, συνεπεία τίνων μυστηριωδών περιπτώσεων, δύο πρόσωπα γνωστά μας έχομε, χωρίς διόλου να γνωρίζονται μεταξύ των, το ίδιον όνομα και το ίδιον επίθετον!

— Έλάτε να δοϋμε, δεσποινίς, έξηκολούθησε χωρίς ν' αποθαρρυνθή, σιεφθήτε καλλιτέρα' δεν ένθυμείσθε, αν κανένας συγγενής σας, σπένος ή μακρονός, έγκατέλειψε πρό πολλού καιρού την πατρίδα του...

—...Συνεπεία κανενός φρικαλέου έγκλήματος ή καμμίως φρικτής πολιτικής συνωμοσίας; — έσαφήνισεν ο Γάστων πάντοτε ένοχλητικώς με την προθυμίαν του.

— Παναγία μου! άνυπόφορος έγινης! διεμαρτυρήθη ή Παυλίνα, ενώ τον έροβέριζε με τα ροδόλευκα νυχακία της. Άφησε λοιπόν την δεσποινίδα ν' απαντήσ η!

Και προσήλωσε το έρωτηματικόν βλέμμα της εις την Άνδρέαν.

— Όχι, απήντησεν αυτή δεν γνωρίζω να έχω κανένα συγγενή...

Άλλά σχεδόν άμέσως ήλλαξεν ή φυσιογνωμία της. Ένθυμήθη την συνομιλίαν, που ειχε κάμη την προηγούμενην ήμέραν με τον πατέρα της, και την όποιαν ειχε λησμονήση προς στιγμήν από την ταραχήν της.

Επί τέλους, δεν ήτο άπισθανόν, αυτό το άγόρι, που της είπαν ότι ήτο φίλος του υιού της κυρίας Γριβά, να εινε άπόγονος του θεϊού της Άνδρέα, ο όποιος τα ειχε χαλάσει με τον κ. Δεδουσύ και ειχεν εκπατρισθή πρό πολλού καιρού, χωρίς να δώση ποτέ πλέον ειδήσεις του.

— Νά, σταθήτε, αλήθεια! έπρόσθεσε.

— Α! εφώνησεν ή Παυλίνα, ζητούσα να πιασθή από αυτό το κλαδί, δια να μην αφήση να καταρρεύσουν τα πρώτα θεμέλια του μυθιστορημάτος, το όποϊον ή φαντασία της έκτιζεν ήδη. Το ήξευρα εγώ ότι κάτι θα υπήρχε! Έρχε εις την οικογένειάν σας ένα συγγενή, που έφυγε πρό πολλού και' ο συγγενής αυτός... Όχι! λέγετέ μας γρηγορα τί ξεύρετε...

Η Άνδρέα διηγήθη τότε, κατά την αφήγησιν, την όποιαν πολλάκις της

ειχε κάμη ο πατέρας της, τα περιστατικά της άναχωρήσεως του θεϊού της δια την Αυστραλίαν, κατόπιν μιās συμφοροντολογικής διαστάσεως, ή όποια ειχε συμβη, πριν από σαράντα και πλέον χρόνια, μεταξύ των δύο αδελφών.

— Α! είπε σκεπτική ή κυρία Γριβά' αυτό ίσως μας δώση την κλειδα του αίνιγματος! Διατί τάχα ο φίλος και συμπαθής του υιού μου να μην εινε ο έγγονος του θεϊού εκείνου που έφυγε δια τους μακρινούς τόπους και έμεινε τόσο καιρόν ξένος δια την οικογένειάν του;

— Πιθανώτατα δια αυτά, συνεφώνησεν ή κυρία Δε Δορζ' δεν πρέπει όμως ή δεσποινίς Δεδουσύ να βασισθή και

«Α! α! εξαδέλφη, καλά που ήλθες!...» (Σελ. 28, στ. 6')

πολύ εις αυτήν την υπόθεσιν, διότι ένδέχεται ν' αποδειχθή ότι δεν τον έχει διόλου συγγενή, και τότε αυτό θα της ήτο πραγματική απογοήτευσις.

Η σκέψις αυτή διόλου δεν έκολάκευε την φιλαυτίαν της Άνδρέας. Άν ή έλπεισις παντός δεσμού συγγενείας μεταξύ των δύο νέων άνωμένων επρόκειτο να προξενήση κάποιαν απογοήτευσιν εις τον ένα από τας δύο, ή Άνδρέα έσυλλογίζετο ότι έπρεπε ν' απογοητευθή ο άλλος μάλλον παρά αυτή. — Δεν ήτο τάχα αυτή πλούσιος, έλευθέρα, εύτυχής όσον εινε δυνατόν άνθρωπος να εινε, όταν δεν έχη παρά να εκράση μίαν έπιθυμίαν και να την βλέπη άμέσως νά γίνετα;

Δι' αυτό ήσθάνθη κάτι τι σαν άγανάκτησιν, όταν, με την τραχείαν έλευθεροστομίαν του γυμνασιόπαιδος, ο Γάστων, συνεχίζων την σκέψιν της θείας του, της είπε: — Δεν πρέπει βέβαια να δημιουργήτε

μεγάλας έλπίδας. Όπως όποτε όμως, δεσποινίς, θα είσθε πολύ τυχερή αν συμβαίη να εινε πραγματικώς εξαδέλφος σας ο φίλος μας Άνδρέας' διότι, ξεύρετε, εινε λαμπρός φίλος και χαριτωμένο άγόρι.

Όταν ή Άνδρέα ήκουσε τον Γάστων να της εύχεται ν' αποδειχθή άληθινή εκείνη ή συγγένεια, ήσθάνθη περισσότερο ανήλικη δυσάρεσκείαν. Της ήλθε ν' αντιτάξ η εις τον συλλογισμόν του μικρού αυτού πολυλογά μίαν άπάντησιν υπέρηφανον και άξιοπρεπή, αλλά αι επανεπιλημμένα πρόσκλησεις της έορταζούσης, που τούς εφώνηζε να καθήσουν στο τραπέζι, δεν της άφισαν τον απαιτούμενον καιρόν.

Η Σολάνη έκαμε τέλεια τα καθήκοντα της οίκοδεσποίνης. Βοηθούμενη έξοχα από τον αδελφόν της, ο όποιος ανέλαβεν ειδικώτερον το έργο να κερνά «τους κυρίους και τας κυρίας», έφρόντιζεν όλοι να μείνουν εύχαριστημένοι, να μη τούς λείψη τίποτε.

Η Άνδρέα εκάθητο εις την τραπεζικήν θέσιν, προς τα δεξιά της Σολάνης' και έπειδή ο μακρονός της όρμος με το άμάξι της ειχεν άνοήχη την όρεξιν, έλαβε μέρος εις το πρόδειπνον με όσην εύχαριστήσιν τουλάχιστον έφαινοντο πως είχαν οι άλλοι καλεσμένοι.

Κανείς έκείνην την στιγμήν δεν έσυλλογίζετο πλέον την περιέργον σύμπτωσιν ότι υπήρχον δύο Άνδρέαι Δεδουσύ κα-

νείς, εξαίρεσει της Παυλίνας. Έν τώ μέσω των χαρμοσύνων κραυγών όλου εκείνου του μικροκόσμου και του θορύβου της κουβέντας που έπαίρνε κ' έδινε από την μίαν έως την άλλην άκραν του τραπεζιού, ή τρελλή φαντασία της ειργάζετο δραστηρίως' έπλέκεν όλόκληρον μυθιστόρημα με ήρωας τούς δύο υποθετικούς εξαδέλφους. Έπρόσθεσε μάλιστα, την στιγμήν που ο Γάστων της έγέμιζε το πιάτο της με φρούτα και γλυκίσματα, να έρωτήση σιγα-σιγά, αν ο φίλος του ήτο πλούσιος ή πτωχός.

— Δεν γνωρίζω, είπεν άδιαφόρως ο Γάστων' δεν μου κάνει ποτέ λόγον δια την οικογένειάν του. Ο πατέρας του εινε Ιατρός, αυτό και μόνον ξέρω να σου είπω.

Και στρέφων προς ένα αγοράκι όκτώ ετών, που το είδεν έμφρονα να καταπίη, άσυλλόγιστα, τα κουκούτσια μαζί με τα δαμάσκηνά του, το έσυμβούλευσε να μην ξανακάνη πια αυτό το επικίνδυνον παίραμα. (Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ

[ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ]

Είς κάποιαν πόλιν της βορείνης Ευρώπης, εζούσε μίαν φοράν ένα παιδάκι επτά χρονών, πού ὀνομάζετο Βόλφ. Ὁρφανὸν ἀπὸ μητέρα καὶ πατέρα, εἶχε μείνῃ εἰς βάρος μιᾶς γκατίας θείας του, ἡ ὁποία ἦτο σκληρὴ καὶ φιλάργυρη γυναίκα, καὶ δὲν ἐφιλοῦσε ποτὲ τὸ ἀνεψιὸν της παρὰ μόνον τὴν πρωτοχρονίαν, καὶ ὁσαύτως τοῦ ἔδιδε νὰ φαγῇ, ἀναστέναιζε βαθεῖα, διότι ἐλυπεῖτο τὸ φαγὶ πού τῆς ἐτρῶγε!

Μὲν ἄλ' αὐτὰ ὁ Βόλφ ἦτο τόσο καλὸ παιδάκι, ὥστε καὶ τὴν σκληρὴν αὐτὴν γυναίκα ἀγαποῦσε, κ' ἐξ ἄλλου τὴν ἐφοβεῖτο πολὺ καὶ δὲν ἐτόλμυσε οὔτε νὰ τὴν κυτάξῃ.

Ἐπειδὴ αὐτὴ εἶχε δικὸν τῆς σπιτί καὶ ἦτο ἀρκετὰ πλουσία καὶ γνωστὴ εἰς τὴν πόλιν, δὲν ἐτόλμυσε νὰ μὴ στείλῃ τὸν ἀνεψιὸν της εἰς τὸ σχολεῖον καὶ τὸν ἐστειλὲν, ἀφοῦ ὁμοῦ ἐφιλονεύσῃ πολλὴν ὄραν μὲ τὸν Διευθυντὴν, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὅσα τὸ δυνατόν μεγαλειτέραν ἐκπαιδεῖν εἰς τὰ δίδακτρα.

Ὁ Διευθυντὴς, πού τοῦ ἐκακοφάνετο νὰ ἔχῃ εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ μαθητὴν πάντα κακοτυμένον καὶ νὰ μὴ πληρῶνεται καλά, τοῦ ἐπέβαλλε συχνὰ τιμωρίας ἀδικούς. Οἱ συμμαθηταὶ του ἐξ ἄλλου, οἱ ὅποιοι ἦσαν ὅλοιοι παιδιὰ καλῶν οικογενειῶν, τὸν ἐπειροῦσαν καὶ τὸν κακομεταχειρίζοντο. Καθημέραν ὁ πτωχὸς Βόλφ ἐκρύπτετο εἰς μίαν γωνίαν τοῦ σχολείου καὶ ἔκλειε...

Ἐφθασαν τὰ Χριστούγεννα. Ὁ Διευθυντὴς ἐπρόκειτο νὰ ὀδηγήσῃ τὰ μεσάνυχτα ὅλους τοὺς μαθητὰς του εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ κατόπιν νὰ τοὺς γυρίσῃ εἰς τὰ σπιτία των.

Ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὁ χειμὼν ἦτο δριμύτατος ὅλη ἡ πόλις ἦτο σκεπασμένη μὲ χιόνια, καὶ οἱ μαθηταὶ ἐφθασαν τὴν ὀρισμένην ὄραν τυλιγμένοι εἰς ζεστὰ γωνιώτα ἐπανωφόρια. Μόνον ὁ μικρὸς Βόλφ ἐπαρουσιάσθη μὲ τὰ καθημερινὰ του φορέματα καὶ μὲ τὰ ξυλοπέδιλα (τσόκαρα). Οἱ συμμαθηταὶ του, πού τὸν ἐβλεπαν ἐντροπαλόν, στενοχωρημένον καὶ τρέμοντα ἀπὸ τὸ ψῦχος, ἄρχισαν πάλιν νὰ τὸν περιπαίζον. Τὸ δυστυχισμένον παιδί, χωρὶς νὰντιλαμβάνεται τίποτε, ἐφύσους τὰ χέρια του διὰ νὰ ζεσταθῇ τὰ παγωμένα του δάκτυλα...

Ἐπὶ τέλους ὁ Διευθυντὴς τοὺς διέταξε νὰ παραταχθῶν ἀνά δύο καὶ νὰ ξεκινήσουν διὰ τὴν ἐκκλησίαν.

Ἡ ἐκκλησία ἦτο στολισμένη καὶ φωταγωγημένη μεγαλοπρεπῶς. Οἱ μαθηταὶ ὠφελήθησαν ἀπὸ τὸν ὄρθρον τοῦ ὁρῶν καὶ τῆς φαλμωδίας διὰ νὰρχί-

σουν νὰ φουραρῶν χαμηλοφώνως. Καθὲνας ἀράδιαζε τὰ ὄρατα φαγητά, πού τὸν ἐπερίμεναν εἰς τὸ σπιτί του, μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας. Ὁ υἱὸς τοῦ Δημάρχου εἶχεν ἰδίῃ, πρὶν φύγῃ, μίαν μεγάλη χιῆνα μαγειρευμένη μὲ τροῦφες. Ὁ υἱὸς τοῦ Δικαστοῦ εἶχεν ἰδίῃ τὸ σπιτί του ἓνα ἔλατο, πού ἀπὸ τὰ κλαδιά του ἦσαν κρεμασμένα πορτοκάλια, ζαχαρωτά καὶ διάφορα παιγιδιά. Ἡ μαγείρισσα τοῦ Συμβολαιογράφου ἐτοίμαζε μίαν κουδίγγα καὶ μίαν ὄρνιθα γεμιστή. Ἐπειτα οἱ μαθηταὶ ἄρχισαν νὰ λέγουν τί καὶ τί ἐπιθυμοῦσαν νὰ τοὺς ἔδωκεν ὁ μικρὸς Χριστὸς μέσα εἰς τὰ ὑποδήματά των, τὰ ὅποια θάφιναν ἐπιτηδες ἐκείνην τὴν νύκτα, κατὰ τὸ ἔθιμον τοῦ τόπου, κοντὰ εἰς τὸ τζάκι, διὰ νὰ ἐμβῇ ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὴν καμινάδα, νὰ τὰ εὔρῃ ἐκεῖ πρόχειρα καὶ νὰ τὰ γεμίσῃ μὲ τὰ ὄρατα του δῶρα...

Ὁ μικρὸς Βόλφ ἤξευρε καλὰ ὅτι ἡ φιλάργυρη θεία του θὰ τὸν ἐστειλε νὰ πλαγιάσῃ νηστικὸς ἐπειδὴ ὁμοῦ δλον τὸν χρόνον ὑπῆρξε ποτὸ φρόνιμος καὶ ἐπιμελής, ἠλπίζεν ὅτι ὁ μικρὸς Χριστὸς δὲν θὰ τὸν ἐλησμονοῦσε, κ' ἐσκόπευε, πρὶν πλαγιάσῃ, νὰ βάλῃ καὶ αὐτὸς τὰ δύο του τσόκαρα εἰς τὸ τζάκι.

Ἄμα ἀπόλυσεν ἡ ἐκκλησία, οἱ μαθηταὶ ἐξεκίνησαν πάλιν δύο-δύο, συνοδευόμενοι ἀπὸ τὸν Διευθυντὴν. Ἐκεῖ ἀπέξω, εἰς ἓνα πέτρινον καὶ χαμηλὸν πάγκον, ἐκοιμᾶτο ἓνα παιδί μὲ λευκὸν φόρεμα καὶ γυμνὰ πόδια, μολονότι τὸ ψῦχος ἦτο δριμύτατον. Δὲν εἶσθαι ζήτησιάν, διότι τὸ λευκὸν τοῦ φόρεμα ἦτο κατακαίνουργον, καὶ κοντὰ του εὐρίσκοντο μερικά ἐργαλεῖα ξυλουργικὰ. Φωτισόμενον ἀπὸ τὴν ἀστροφεγγιάν, τὸ πρωτοπαῖκι του μὲ τὰ κλειστὰ μάτια εἶχεν ἔκφρασιν θείας γλυκύτητος, τὰ δὲ μαλλιά του ἦσαν μακρὰ, ξανθὰ καὶ σγουρά. Μόνον τὰ ποδαράκια του, μελανὰ ἀπὸ τὸ ψῦχος, ἐκινούσαν τὸν οἶκτον.

Οἱ μαθηταὶ μὲ τὰ γωνιώτα ἐπανωφόρια καὶ τὰ ζεστὰ ὑποδήματα, ἐπέρασαν ἀδιάφοροι ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ ἀγνωστον ἐκείνου παιδί, καὶ μερικά μάλιστα ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους τῆς πόλεως, τοῦ ἔρριψαν βλέμμα περιφρονητικόν.

Ὁ μικρὸς Βόλφ, πού βγήκε τελευταῖος ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ἐστάθη μὲ συγκίνησιν ἐμπρὸς εἰς τὸ ὄρατον παιδάκι πού ἐκοιμᾶτο.

— Ἄχ, ἐσκέφθη τὸ ὄρφανόν τι τρομερὸ πρᾶγμα νὰ εἶνε κανεὶς ξυπόλιτος μὲ τέτοιον κρύον! Ἄλλὰ τὸ χειρότερό εἶνε, ὅτι αὐτὸ τὸ παιδί δὲν ἔχει οὔτε ἓνα παπούτσι, νὰ τὸ βάλῃ πρὶν πλαγιάσῃ στὸ τζάκι, γιὰ νὰ τοῦ ριθῇ μέσα ὁ Χριστὸς κατὶ τί καὶ νὰνακουφίσῃ τὴ δυστυχίαν του.

Καὶ παρακινήθει ἀπὸ τὴν καλὴν του καρδίαν, ὁ μικρὸς Βόλφ ἐβγαλε τὸ δεξιὸν τοῦ τσόκαρο, τὸ ἄρτισεν ἐμπρὸς εἰς τὸ κοιμισμένον παιδί, καὶ ἔπειτα, πότε πηδῶν μὲ τὸ ἓνα πόδι, πότε πατῶν καὶ μὲ τὸ γυμνὸν εἰς τὸ κρύον χιόνιον, ἐπέστρεψε εἰς τὸ σπιτί τῆς θείας του.

— Βρωμόπαιδο! ἐφώναζεν ἡ γρηῃὰ καταθυμωμένη, μόλις εἶδε τὸν ἀνεψιὸν τῆς μονοσάνδαλον. Τί τῶκαμες, μαρέ, τὸ τσόκαρό σου; ἔ;

Ὁ μικρὸς Βόλφ δὲν ἔλεγε ποτὲ ψεύματα, καὶ μολονότι ἔτρεμεν ἀπὸ τὸν φόβον του, ἐπροσπάθησε νὰ διηγηθῇ τί τοῦ συνέβη.

— Ἐτσι αἰ; ὁ Κύριος χαρίζει τὰ τσόκαρά του στοὺς ζητιάνους! ἐφώναζε μὲ εἰρωνικὰ γέλια ἡ φιλάργυρη γρηῃὰ. Ἀφοῦ λοιπὸν εἶσαι τέτοιος, θὰ βάλω στὸ τζάκι τὸ τσόκαρό πού σοῦ ἔμεινε, καὶ ὁ Χριστὸς τὴ νύκτα θὰ βάλῃ μέσα ὅτι χρειάζεται γιὰ νὰ σὲ ξυλίσω αὔριο μόλις ξυπνήσῃς. Καὶ δὲ θὰ σοῦ δώσω νὰ φᾶς παρὰ ψωμί καὶ νερὸ, γιὰ νὰ μάθῃς ἄλλη φορά νὰ χαρίζεις τὰ πράγματά σου σὲ ἐλεεινοὺς σὰν καὶ σὲ.

Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια ἡ κακὴ γρηῃὰ, ἀφοῦ κηόλα τὸν ἐξόλισε καλὰ, τὸν ἐστειλε νὰ πλαγιάσῃ. Ἀπλητισμένος ὁ Βόλφ ἔπεσε στὸ κρεβάτι, καὶ σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκε ἐπάνω στὸ προσκεφάλι, τὸ βρεγμένο μὲ τὰ δάκρυά του...

Τὴν ἄλλην ἡμέρα, ὅταν ἡ γρηῃὰ ἐσηκώθη καὶ κατέβηκε εἰς τὴν τραπεζάρια, βρήκε κοντὰ στὸ τζάκι διάφορα ὄρατα παιγιδιά, σακκούλες γεμάτες γλυκίσματα καὶ ἄλλα δῶρα πλουσία! Ἀνάμεσα ἔς αὐτὰ ἦταν τοποθετημένον καὶ τὸ δεξιὸν τσόκαρο, πού ὁ ἀνεψιὸς τῆς τοῦ εἶχε δώσῃ γῆς στὸ ξυπόλιτο παιδί κοντὰ του δὲ καὶ τὸ ἀριστερό, εἰς τὸ ὅποιον ἡ γρηῃὰ ἐσκόπευε νὰ βάλῃ βέργες, διὰ νὰ ξυλίσῃ μ' αὐτὸς τὸν Βόλφ...

Ἀπὸ τὴν ἐκπλήξιν τῆς, ἡ γρηῃὰ ἐβγαλε μεγάλες φωνές, καὶ ὁ Βόλφ, ἐξυπνήσας, ἔτρεξεν ἀμέσως νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει. Συγχρόνως ἠκροῦσθησαν ἀπέξω ὀμιλίες καὶ γέλια. Ἡ γρηῃὰ καὶ ὁ ἀνεψιὸς τῆς ἐβγήκαν νὰ μάθουν τί τρέχει. Ὅλες οἱ γειτόνισσες ἦσαν μαζευμένες εἰς τὴν βρύση. Μὰ τί συμβαίνει; Κάτι ἀπέλο καὶ παράξενο! Τὰ πλουσιώτερα παιδιὰ τοῦ τόπου, πού ἐπερίμεναν τὰ καλλίτερα δῶρα, δὲν ἦσαν, λέγει, μέσα στὰ ὑποδήματά των παρὰ βέργες, βέργες, βέργες...

Τότε τὰ παιδιὰ καὶ ἡ γρηῃὰ συλλογίσθησαν τὰ πλουσία δῶρα πού ἦσαν στὸ τζάκι των καὶ κατατρόμαξαν. Ἀμέσως ἐπήγαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἦσαν ἀπέξω, εἰς τὴν ὄραν, τὸν Ἐφημέριον κατὰπληκτον καὶ σκέπτικόν. Ἐπάνω εἰς τὸν πέτρινον καὶ χαμηλὸν πάγκον τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἀκριβῶς εἰς τὸ μέ-

ρος ὅπου χεῖρς ἀνεπαύετο ἡ κεφαλὴ τοῦ ξυπόλιτου παιδιοῦ μὲ τὸ λευκὸν φόρεμα, ὁ ιερεὺς ἐδειγνεν ἓνα χρυσὸ στεφάνι, χαραγμένον εἰς τὴν πέτραν.

Ὅλοι τότε ἔκαμαν εὐλαβῶς τὸν σταυρὸν των, διότι ἐνόησαν ὅτι τὸ ἐκεῖ ἀποκοιμηθὲν γῆς ὄρατον παιδί μὲ τὰ ξυλουργικὰ ἐργαλεῖα, ἦτο αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὅποιος ἔγινε πάλιν διὰ μίαν ὄραν ὅπως ἦτον ὅταν εἰργάζετο πλησίον τῶν γονέων του. Καὶ ὅλοι ἐσκύψαν νὰ σκασθῶν τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὅποιον ὁ Πανάγαθος Θεὸς εἶχε κἀμῆ ἓνα θαῦμα, διὰ νὰνταμείψῃ τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἐλεημοσύνην, διὰ νὰ τιμωρήσῃ τὴν σκληρότητα καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν!

(François Coppée) Ματὰφρασίς Μ. Φ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

- Τὸ ἀντίθετον τοῦ φόβου Παιὶ νὰ εἶνε, Ἄγλαία; Καὶ ἐκείνη μετὰ τόνου:
— Δὲν τὸ ξέρεις; Ἄρθρον!
— Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτου ἡ Ἑλλάς [Ε]
* * *
Τὸ βράδυ μετὰ τὸ φαγητόν, ἡ μὲν Χρυσούλα πλένει τὰ πιάτα, ἡ δὲ Ἄννα διορθώνει τὰ κρεβάτια γιὰ τὸ πλῆγισμα.
Προχθὲς ἡ Ἄννα διώρθευε πρὸ τοῦ φαγητοῦ τὰ κρεβάτια τῆς. Καὶ ἡ Χρυσούλα:
— Καλέ, δὲν πᾶω τώρα κ' ἐγὼ νὰ πλύνω τὰ πιάτα μου, νὰ μὴν τὰ ἔχω ὑστερα πού νυστάξω;
— Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὁραδοῦς τῆς Κίου
* * *
Ὁ Κουφιοκεφαλῆς διηγέται εἰς συναναστροφὴν τὰ κατὰ τὸν θάνατον ἐνὸς καθηγητοῦ, ὁ ὅποιος ἀπέθανε ἐν ὄρᾳ ὕπνου ἐκ συγκοπῆς.
Καὶ εἰς τὸ τέλος, φιλοσοφικῶς, ἐπιλέγει:
— Τί εἶνε ὁ κόσμος!... Νὰ κοιμᾶται κανεὶς τὸ βράδυ ὕγιης, καὶ νὰ ξυπᾷ τὸ πρωῖ... πεθαμένος!
— Ἐστάλη ὑπὸ Ἄννιβα τοῦ Καρχηδόνου
* * *
Ἡ Λιλίκα, ὅταν ἦτον ἐνὸς ἔτους, ἐκέθητο μὲ τοὺς γονεῖς τῆς εἰς τὴν ἐξαχθῆν. Εἰς τὴν αὐτὴν τὸν εἶχαν ἓνα μαῦρον γάλον, καὶ μίαν ἡμέραν, ἐν ἀπουσίᾳ τῆς Λιλίκας, ἐπήραν καὶ μίαν κάταστρον γαλοπούλων. Τὸ πρωῖ ἡ Λιλίκα, πρὶν ἰδῆ ἀκόμη τὸν γάλον, εἶδε ἀπὸ τὸ παράθυρον τὴν γαλοπούλαν. Νομίσασα δὲ, ὅτι ἦτο ὁ γάλος καὶ ὅτι ἄλλαξε φόρεμα, ἔρχισεν νὰ τῆς φωνάξῃ:
— Ὁ! Ὁ! ὦλατο ποπὸ! ὦλατο ποπὸ!
— Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄκου [Ε]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΙΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

- 11.— Ἡ Μπαλωμένη Φουφούλα μου συνιστᾷ ἓνα πτωχὸν παιδί, ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, τὸ ὅποιον ἐπαιρνε τὴν Διάπλασιν κατὰ φύλλον. Δυστυχῶς τὴν τελευταίαν τριμήνιον τοῦ 1906 δὲν εἶχε χρήματα, καὶ ζητεῖ εὐεργίτην διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸν τόμον του, ἀπὸ τὸν ὅποιον λείπουν τὰ φύλλα 39-52.
12.— Ὁ Φιλόστατος Ἑλλῆν μου συνιστᾷ ἓνα πτωχὸν συμπαθητὴν τὸν ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, ὁ ὅποιος ἔχει μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ γίνῃ συνδρομητὴς μου.
13.— Ὁ Δημόδοκος εἶνε τώρα φοιτητὴς, τὰ ἔξοδά του ἐμεγάλωσαν, καὶ ἐπειδὴ εἶνε πτωχὸν παιδί, δὲν τοῦ περισσεύουν χρήματα διὰ νὰνανεώσῃ καὶ φέτος τὴν συνδρομὴν του. Συνιστᾷται λοιπὸν μόνον του καὶ ἐλπίζω...
Ἐλπίζω κ' ἐγὼ ὅτι θὰ εὐρεθῶν εὐποροὶ κ' αἰσθηματικαὶ φίλοι μου διὰ νὰ ἐγγράψωσιν καὶ τοὺς τρεῖς.

Η «ΜΑΡΤΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ» ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἑστίας (ὁδὸς Σταδίου, 35) ἐχρυσόδεσε κομψότατα διὰ τὴν Πρωτοχρονίαν, τὴν «Μαργαρίταν Στέφα» τὸ φημισμένον μυθιστόρημα τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου (Φαίδωνος). Τὰ καλῶματα εἶνε χροματιστά, τὰ γράμματα χρυσὰ καὶ τὰ κομψήματα μαύρα. Χαριτωμένον βιβλίον, τὸ ὅποιον τιμᾶται χρυσόδετον μόνον δρ. 3.50!
Εἰς τὸ αὐτὸ Βιβλιοπωλεῖον ὑπάρχουν καὶ οἱ δύο τόμοι τῶν «Διηγημάτων Ξενοπούλου», καὶ χρυσόδεταί ἐπίσης κομψῶς εἰς ἓν βιβλίον, τιμωμένον δρ. 7.
Παραγγέλλαι εἰνε δεκταὶ καὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν κ. Γρηγόριον Ξενοπούλου, γραφεῖον Διαπλάσεως, εἰς Ἀθήνας.

«Ο ΠΑΓΑΟΣ ΚΙ Ο ΜΙΚΕΣ»

Ἐξεδόθη καὶ τὸ προαγγελθὲν βιβλίον τοῦ συνεργάτου μου κ. Φάκ, τὸ ὅποιον εἶνε ἔμμετρον παιδικὸν διήγημα ἀστεϊότατον, μὲ πολλὰ καὶ ἀστεϊοτάτα γελοιογραφήματα. Ἐχει καὶ ὠραῖον ἐξάφωλον εἰκονογραφημένον καὶ τιμᾶται δρ. ἡ φρ. 2.

Σήμερον τὸ στέλλω πρὸς ὄσους μου, τὸ παρηγγεῖλαι ἦδη. Ἐλπίζω ὅτι θὰ τὸ ἀγοράσουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι, διὰ νὰ διασκεδάσουν τώρα τὰς ἐορτάς. Διὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ μάλιστα εἶνε καταλληλίστατον. Ὅσα κἀμου γέλια καὶ γέλια μὲ τὰ δύο ἐκείνα τρελλοπαῖδα, τὸν Παῦλον καὶ τὸν Μικὲν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οἱ δὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀντινομοθεσία, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) τῆ 80 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπ' α., ἀνήκουν εἰς ἀνόμιμα, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κοινά.]
Ἄνα ψευδώνυμο: Ὅσος ἐν Ἐξῆμον, α. (N. K. αὐτὸ ἐφέλιξα) Καθὸ τῆς Ἐλευθερίας, α. [Δ. X. αὐτὸ ἦτο ἐλευθέρων.] Μαιουδοικὴ Φάλαγξ, α. Ναυαγὸς τοῦ Παλῆρου, α. Δὸν Κιζόνης, α. (H. H.) Ἄρθος τῆς Μαρίας, α. (M. M. P.) Ἀραπάκι, α. (Δ. M. P.)

ΕΞΕΔΟΘΗ:
Ο ΠΑΓΑΟΣ ΚΙ Ο ΜΙΚΕΣ
Ἐμμετρον παιδικὸν διήγημα
Κατὰ τὸ Γερμανικὸν τοῦ W. BUSCH
ὁπὸ — FAK
Μετὰ πολλῶν γελοιογραφικῶν καὶ εἰκονογραφημένων ἐξαφίλλων
Καταλληλίστατον
διὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ ἄς δάδρον
πρωτοχρονιστικόν
ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡ. ἡ ΦΡ. 2
Καὶ παλεῖται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

Τόξα Γύρνε, α. (N. M. P.) 'Ηρωίς της Κρήτης, κ. (Δ. Α. Δ.) Λαδοναία Νύμφη, κ. (B. M.) Γλυνοκουτάλα, α. (ααα.) 'Υπερρήφανος Έλληνας, κ. (M. Z.) 'Ανθος της Αργύρου, κ. (B. A.) Στραγάδος της Μακεδονίας, κ. (A. Z. αυτό προτιμώ σ' ευχαριστώ δι' όλα γράφεις.) Χρονόκομος Νάρκισσος, α. (Γ. Κ.) και Ξενιευμένος Σπουδασής, α. (Α. Κ.)

'Αναγεώσις ψευδώνυμων: Αδύνομος, α. 'Ελληνική Πατρίς, α. 'Ιδιότροπος Ξανθοδία, κ. 'Αγναστός, κ. Παλλάς, κ. Λάρις του 'Ωραίου, κ. 'Αφρα, κ. 'Εαρινή Νεφέλη, κ. Ζίνα, κ. Νοστιάδος της Θαλάσσης, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Προτείνω μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον λαχόν δια το έτος τούτο, προς τους έχοντας ψευδώνυμον επίσης λαχόν δια το έτος τούτο. Προτάσεις με όνομα, ή με ψευδώνυμα κατηγορημένα, δεν δημοσιεύονται.

Μικρά Μυστικά Επιθυμούν η ανταλλάξουν: το 'Ανοσιότατο Λουλοδι με το Κεντρο, -ο 'Ιππότης του Μεσοπόρου με το 'Ασπρον Χρονόκομο, 'Ανοσιότατο Λουλοδι και 'Ασπρον του 'Ορφέως -το Λάκρυ της Μακεδονίας με τον 'Αμίμητον Γελονοποιόν και 'Υπερ Πατρίδος -ο Λευκοκόμοτος Αιγιαλός με την Αιμόφορον Μακεδονίαν, Μπαλωμένη Φουφούλα, 'Ελληνική 'Ιδέαν, 'Εθνικήν Σημάλαν και Ζήτω ή 'Ελλάς -ή Κυρία Σκαρφαλόστρα με την Γλυκείαν 'Ελλάδα, Ζήτω ή 'Ερωσις, Λευκοκόμοτος Αιγιαλόν και Χανσάκινην Αιγίην -ο Αδύνομος με την 'Ιωάννην Λάρα, Χιονομένην Περιοισίαν, Χρονόκομο και Μυμόαν -το Ζήτω ή Κνωσόλομος με τον 'Αγγελον Αδύρονον, 'Ονειρον της Πατρίδος και Νηρηίδα του 'Ιησιώ -ή Κρητική 'Ελπίς με το Ζήτω ή 'Ελλάς, Γλυκείαν 'Ανάμνηση, 'Ηρωϊκήν Κρήνην, Φιλειθεροσόν και 'Οδόν της Αόξης -το Ζήτω ή 'Ερωσις με το 'Ονειρο στο Κήμα, Κορδόναρον, Σοδην Νεράϊδαν, Αιθεροβάμογα Φαντασίαν και 'Εορην του Πραξιτέλους -ο Φιλειθεροσόν με το Ζήτω ή 'Ελευθερία, 'Ιταλικήν Σημάλαν, 'Ελληνικήν Αιγίην, 'Ηρωϊκό 'Αρκάδι και Διάκρηθεισόν 'Αρακαϊάδα -ή Φιλολογίς 'Ελληνοπούλια με την Γλυκείαν 'Ελλάδα, 'Ονειρο στο Κήμα, Ζήτω ή Κνωσόλομος, 'Ελληνικήν Αιγίην και Κρητικήν 'Ελλάδα.

'Η Διάσπασις ασπάζεται τους φίλους της: 'Εορην του Πραξιτέλους (Συλλογή 'Ασκήσεων δεν ελήθη) 'Ανθος της Μαγίας (ως βλάβει εις τας εγκρίσεις, αυτό το ψευδώνυμον εξέλεξα δια σέ: δύο δε άλλα, εξ αυτών που προτείνετε, δια τα δύο αδελφάκια) Λάκρυ της Μακεδονίας (όχι, τα δύο ψευδώνυμα που αναφέρεις, δεν έχουν σχέση μεταξύ των) Σάβρο Μονάχο (δεκτά) 'Αμίμητον Γελονοποιόν (έγέλασα πολύ με την έμμετρον επιστολήν σου, το μόνον κακόν των επιστολών αυτών, είνε ότι δεν επιδέχονται απάντησιν) Μπαλωμένη Φουφούλα (μετά πάσης χάρας!) Αδύνομον (ευχαριστώ πολύ δια τα ωραιότατα δελτάρια) Αιγυπτίαν Βασιλοπούδα (ευχαριστώ δια τας τσόν ωραίαις εγχάς, είδες την εγκρίσιν εις το προηγούμενον φύλλον) Μακρομένη Φάλογγα (όλα ελήθησαν) 'Ελλάδα του Μέλλοτος (δεν πειράζει) 'Εγγένον Σ (δεν γνωρίζω αν υπάρχει Τιμοκατάλογος του 'Ιουλιου Βέρν) 'Αγγελον της Νίκης (δια να συστήσω τον Απορρόν σου, πρέπει να ξέρω τονόμα, την διεύθυνσιν του και το επάγγελμα του πατρός του) Ζήτω ή 'Ελλάς, Λάριδα του 'Ωραίου (και τρώντε, αυτό ήτο το καλύτερον) 'Αργονατήν (δια τον όποιον ή Κυριακή, που διαβάζει το φύλλον μου, είνε ή

καλλίτερα του ήμερα) 'Ηρωϊκόν 'Αρκάδι (βεβαίωτοτον, ότι ο έρετεινός μου τόμος θα υπερβή όλως τους προηγούμενους) 'Αγγελον Αδύρονον, 'Αφρα (πολύ μ' ευχαρίστησαν τα νέα σου ευχαριστώ και δια τας ωραίαις εγχάς) 'Εαρινή Νεφέλη (είμαι κατενθουσιασμένη με τας τσόν ενεργείας) Ν. Ε. Π. και Α. Δ. (το δίδον εστάλη έξ νέου προς δ'λους) Ζήτω ή Κνωσόλομος κελ, κελ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 19 Δεκεμβρίου, θ' απαντήσω εις το προσεχές.

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ της έγγραφής και της αναγεώσιος δια το 1907, με δικαίωμα συμμετοχής των ετησίων συνδρομητών εις το Δελτίον των Λόγων της Διαπλάσεως και εις την διανομήν των δώρων υπολειπομένων Μεσοχών, ή οποία έληγε την 15 Δεκεμβρίου, παρατείνεται μέχρι της 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 'Αλλη παράτασις δεν θα δοθή.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκται μέχρι της 31 'Ιανουαρίου
'Ο χροτης των λύσεων, επί ταύ όποιον δέον να γράφωσι τας λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, πωλείται εν τω Γραφείω μας εις φανέλλους, αν ήμιστος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φε. 1.]

29. Αεξίγροφος.

Κοντά ε τη γενική ενός καρπού 'Αρχιερέα 'Εβραϊόν βαλ'ω Και τ' όνομα γνωστός σου πόταμου Εύθους έμπρός σου παρουσιάζω Βοσάλη υπό της Νυκτερινής Δρόσου

30. Στοιχειδιγροφος.

'Αρχαίον των 'Ελλήνων όπλου Το πρώτον γράμμα βγάλο Το έκαιες αυτό αλήθεια, . . . Θα πείσης εις το βάλο! 'Εστάλη υπό του 'Αρραστερανομένου Κήματος

31. 'Αναγραμματιομός.

Στά στοιχεία του άλφαβήτου Φιγουράρω και έγώ 'Αν με αναγραμματίσης, Μία θεήτης θα γενώ. 'Εστάλη υπό της Φλογέρας του Βοσικού

32. Δημιώδες Αίνιγμα.

Καρακάξα μακρυνοδρα Γρηγορομαγειρευτουρα. 'Εστάλη υπό του Κνωσολόκου Λαβάρου

33. Συλλαβικός Ρήμβος.

1. -Γράμμα. *
2. -Μέρος στρατού. * * *
3. -Βασίλευς της Σπάρτης. * * * * *
4. -Πόλις της 'Ισπανίας. * * *
5. -Αντονομία. *
(Είς το σχήμα, κάθε άστερίσκος αντιπροσωπεύει μίαν συλλαβήν. Αι δε λέξεις πρέπει ν'αναγνωσώνκωνται και καθέτως και όριζοντίως αλ'αυτάι.)

34. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 2 4 5 6 7 8 9 = Ναβαρχος.
2 4 3 5 = Λόγος κακός.
3 6 4 5 = Διδάσκωλος.
4 3 6 7 2 = 'Αρα.
5 3 5 9 = Φαινόμενον.
6 2 3 6 = Πνοή.
7 3 2 9 = Δένδρον.
8 4 8 = Θεά.
9 2 3 5 6 = Χώρα της 'Ασίας.
'Εστάλη υπό της Αθρας του Βερμίου

35-40. Μαγικόν Γράμμα με Ζήτα.
Τη ανταλλαγή δύο γραμμών εκάστη των κάτωθι λέξεων, δια δύο συμφώνων, πάντοτε των αδτών, να σχηματισθούν
+ + + + + άλλαι τσόν λέξεις σχηματι-
* * * * * ζουσαι κατά σειράν το απέ-
* * + * * ναντι σχήμα. 'Η πρώτη εύρα-
* + * * * θησομένη θα τεθή διαγωνίως,
+ + + + + αι δε λοιπαί όριζοντίως κατά
σειράν, εκ των άνω: Μα-
νια, άρνάς, Λαμία, κώνωρον, 'Ηλιος, όλογο.
'Εστάλη υπό του 'Ιπποτου της 'Ομήλης

41. Φωνηενδιγροφος μετ' 'Αερο-στιχίδος.

Τη παρεμβολή ενός φωνηεντος, πάντοτε του αυτού, μεταξύ των κάτωθι συμφώνων, αν ή τάξις εις εκαστον συμφόν δύναται ν' αλλάξηθ, να σχηματισθούν επτά λέξεις, τάχως των όποιων ν'αποτελουν πόλιν της 'Ελλάδος:
μδσρ-όλρ-όλομο-ογλμ-κροδ-μδξσ-οσν
'Εστάλη υπό της Φιλοκάτης ός 'Ελληνοπούλιος

42. Φωνηεντόλιπον.

σις-ρ- * * -φ6
'Εστάλη υπό της 'Εθνηκής Ψυχής

43. Γαίφος.

ον ον σ' αντίπακα
ον Κο ον ηλω γελών + αγέλας και.
ον ον
'Εστάλη υπό του Φαληρικού Φλοισφου

ΑΥΣΕΙΣ

Των Πνευματιών 'Ασκήσεων του φύλλον 44.
537. 'Ιόνιον (Ίον, Ίον.) -538. Χρμεία (χι, μι, α.) -539. Βόρμερον-όρνεον. -540. 'Ετεοκλής. 542. Σοθ σκόδον
541. BE το προσκέφαλο νομι
EN-NE- A δέν έμμεροίται. ('Η
BE-NE-ZOY-E-ΛΑ άνάγνωσις εκ του τέ-
A - E-TOS λους.) -543. 'Ο του
ΛΑ Νος μετά των κατα-
λουσών. -544. Δια
του Α: Μάρθα, 'Ασπα, 'Αργνάς, Τάγμα,
'Ασπα=ΜΑΛΤΑ. -545. Κότα πήτα το Γε-
νόρη και παπι τον 'Ακωνάρη. -546. 'Η Σα-
λαμής είνε νήσος έθδοξος. (Είς α λα-μ' εις
ιν-έν εις ως-έν δο ζος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

'Η λέξις λαπά 10, δια δε τους συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον. 'Ελάχιστος όρος 10 λέξεις, ήλαδή και αι ελεγνότεραι των 10 πληροώνονται ως να ήσαν 10.]

Παρακαλώ τους εν Πόργω συνδρομητάς και συνδρομητήτας, όπως την 26 Δεκεμβρίου, ώραν 4 μ. μ. εφίσκωνται έξωθεν του ζαχαροπλαστείου Κρανίου, ευαρεστούμενοι προς γνωριμίαν. -Διακριθείτα 'Αρακαϊεύς (Ζ-34)

Ε' ευκαιρία έπετείου γενεθλίων αυτής, ο-λοφύτως εχόμεθα τη Δικηφόρ της Νεολίας έτη μακρά και άτέριμοτα ευδαμονίαν. - Λάρις του 'Ακρίου, 'Υμνος της 'Ελευθερίας. (Ζ-34)

Τ'ας θερμοτέρας μου εγχάς τη προσφιλεστά-τη Δροσολοσμένη Χρονασγή δια την έορτήν της. -Γλυκεία 'Ελλάς. (Ζ-36)

Δηλούμεν ότι θέλομεν υποστηρίξει Βαμόν της 'Ελευθερίας. -Κωνσταντία, Μαγία, 'Εαρινή 'Εοπέρα, Εομερόβια, 'Ισρόν 'Ιταλικόν του 'Εθνοσ, Λάρα του 'Ομήρου, 'Ονειρον της Πατρίδος, Γλυκεία 'Ελλάς. (Ζ-36)